

Buzdan Hançer

— enes-dogan · 19 Nisan 2025

Masum bir çocuktum, alev gibi yanan kalbimi buzdan yapılmış bir hançere sapladılar ve çıkarıp kızgın yağa fırlattılar.

Sormayın bana bir daha iyi miyim diye, asıl ihtiyacım olan bir ruh eseriymi. Sorsanız da çözemediniz yüreğimi ve zihnimi.

Kan içinde kalmış dudaklarımla anlatırdım hikayemi, her anlatışta boğulurdum kendi nefsimle ve dikenli tellerimle.

Bir şairden fazlasıydım, dökerdim satırlara eserimi ama bunlar birer yaşanmışlık eseri ve geleceklerin çaresiz beklenen kaseti.

Ümidi çaldım kendi benliğimden, beni besleyen bir ağrı kesici heyeti hayasız yaşanan edebiyatsız kalan yalnızlık tesellisi.

Kalbimi yakan sürekli bir fitil var, buzlu hançerle kesilmiş olmasına rağmen bile yanan bir marş denemesi.

Fitili hiçbir zaman söndüremedim, çalıştım çabaladım, fitili yok edemedim, anlattım çaresizce şiirlerime.

Senenin dört mevsimini sonbahar yaşatan zihnimi soktum toprağa; belki yaprak dökmem, sönmem, ama toprak asitli yağmurun tatlı kokusu ve sessiz çürümesi.